Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. ιβ΄ 1-18)
16 Ἀπριλίου 2006

Κυριακὴ τῶν Βαΐων σήμερα καὶ ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται στὴν πόλη τῶν Ἱεροσολύμων μετὰ βαΐων καὶ φοινίκων. Ἐπευφημεῖται ἀπ᾽ αὐτοὺς ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὴν πόλη γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν.

Ποιοί ἦταν ὅμως αὐτοί; Μήπως οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ τῆς ἀνωτέρας τάξεως κάτοικοι τῆς πόλεως; Μήπως οἱ μεγάλοι καὶ οἱ τρανοὶ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς; Ποιοί ἦσαν; Μὰ ὁ ἴδιος ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης θὰ μᾶς δώσει τὴν ἀπάντηση: «ὁ πολὺς λαός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν ἑορτήν». Καὶ αὐτὸς ὁ λαός, κρατώντας στὰ «χέρια τους κλαδιὰ ἀπὸ χουρμαδιές, ποὺ ἦσαν κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου, ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν πόλη διὰ νὰ ὑποδεχθεῖ καὶ φώναζε δυνατά. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς αὐτὸν ποὺ ὑποδεχόμαστε...»

Οἱ φοίνικες δὲ ποὺ κρατοῦσε ὁ λαός, συμβολίζουν τὴν νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐνάντια στὸ θάνατο καὶ προμηνύουν τὴν Ἀνάστασή Του. Θὰ σημειώνει σχετικὰ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, «εὐπειθέστεροι λοιπὸν οἱ ἄλλοι καὶ ὑπακούοντες στὸ μεγάλο σημεῖο, προϋπάντησαν τὸν Χριστὸ ὑμνοῦντες Αὐτὸν ὡς τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου μετὰ βαΐων».

Ἔτσι μὲ τὸν ἁπλὸ καὶ πρόχειρο αὐτὸ τρόπο, ὁ λαὸς ἐκδήλωσε τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀναγνώρισή του πρὸς τὸν Χριστό. Μὲ θερμότητα καὶ ἐνθουσιασμὸ ἀποτελοῦσαν τὴν συνοδεία τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴ θυσία Του. Μὰ καὶ συνοδεία νίκης καὶ θριάμβου γιὰ τὴν Ἀνάστασή Του.

«Δόξα καὶ τιμὴ σ᾽ αὐτὸν ποὺ ὑποδεχόμαστε· εὐλογημένος καὶ δοξασμένος νὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔρχεται ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Κύριο ὡς ἀντιπρόσωπός του...» θὰ τονίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης καὶ θὰ περιγράφει μέσα σ᾽ αὐτὲς τὶς γραμμὲς τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ πλήθους.

Ἐτοῦτος ὁ λαὸς μὲ θερμότητα καὶ ἐνθουσιασμὸ ἐπευφημεῖ σήμερα τὸ Διδάσκαλο. Ζητωκραυγάζει τὸν Χριστὸ ὡς βασιλέα ἐπίγειο καὶ ἄρχοντά του. Τὸν ἀποκαλεῖ εὐλογημένο καὶ ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὸν Μεσσία. «Καὶ τῷ εἰπεῖν δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου, ταὐτὸ τοῦτο ἐμφαίνουσι, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν αὐτὸν εἶναι». Καὶ στρώνει τὰ ἱμάτιά του γιὰ νὰ διαβεῖ.

Καὶ ὅλ᾽ αὐτὰ ἴσαμε ἐδῶ καλά. Καὶ ἐπαινετὰ καὶ πρεπούμενα. Γιατὶ αὔριο, σὲ λίγες

ἡμέρες, ὁ ἴδιος ὁ λαὸς θὰ ἀποδοκιμάζει τὸ Διδάσκαλο. Θὰ τὸν ἀποδιώχνει ἀπὸ τὴ ζωή του καὶ θὰ τὸν παραδίδει στὸ θάνατο. Αὐτὸν τὸν εὐεργέτη, τὸν τίμιο καὶ ἀληθινό! Τὸν σωτῆρα!

Πῶς μεταβάλλεται καὶ πόσο ἀλλάζει ὁ λαός; Κατευθύνεται ἐπιπόλαια καὶ ἀξιολογεῖ ἐπιφανειακὰ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα. Θαυμάζει καὶ ἐνθουσιάζεται ἀπὸ θαυμαστὰ γεγονότα. Καὶ σύρεται πίσω ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴ δύναμη τῶν πραγμάτων.

Γι᾽ αὐτὸ παρασυρόμενος ζητεῖ τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ καὶ κράζει «σταυρωθήτω». Ἡ πρώτη ἐπευφημία ξεχάστηκε. Οἱ ζητωκραυγὲς γιὰ τὸν εὐλογημένο, πετάχθηκαν στὴν ἄκρη. Τώρα «σταυρωθήτω».

Καὶ ὅλ᾽ αὐτὰ γιατί; Διότι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ γιὰ κάποιους εἶναι ἐνοχλητική. Εἶναι οἱ ἄρχοντες, οἱ μεγάλοι καὶ οἱ ἰσχυροί. Καὶ ἀμέσως ἔβαλαν σὲ ἐνέργεια τὸ πονηρὸ σχεδιό τους. Μὲ δημαγωγικὸ καὶ ὑποκριτικὸ τρόπο ἔπεισαν τὸν λαὸ γιὰ τὸν «κίνδυνο» τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ λαὸς δὲ «ὁ μὴ γνωρίζων» παρασύρεται ἀπ᾽ αὐτούς. Ἀπεμπολεῖ τὰ θαυμαστὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ. Ξεχνάει τὸν σωτήριο λόγο τοῦ Διδασκάλου. Κλείνει τὰ μάτια του στὰ θαύματα καὶ τὶς ἰατρικὲς ἐπεμβάσεις Του. Καὶ δὲν ἀκούει πλέον τὶς δικὲς του ζητωκραυγές.

Καὶ τελικά, αὐτὸ ποὺ προκύπτει εἶναι ὅτι οἱ περισσότεροι στέκονται ἐνάντια στὸν Χριστό. Καὶ οἱ λιγότεροι κοντά Του. Οἱ περισσότεροι, συνειδητὰ ἢ ἀσυνείδητα ζητοῦν τὴ θανάτωσή Του. Δίχως καλὰ-καλὰ νὰ γνωρίζουν τὸ γιατί. Ἔτσι ἁπλά, ἐπειδὴ τοὺς τὸ εἶπαν οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ διδάσκαλοί τους.

Ὁ λαὸς, ποὺ αἰσθάνεται ἀδύναμος καὶ ἀπροστάτευτος, ἀκολουθεῖ τοὺς ἄρχοντες καὶ ἰσχυρούς. Ἐπιθυμεῖ νὰ τἄχει καλὰ μαζί τους. Γιατὶ ποθεῖ μὲν τὸ δίκαιο καὶ τὴν ἀλήθεια, μὰ δὲν γνωρίζει δὲ πῶς καὶ ποῦ θὰ τὰ βρεῖ.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἂν εἴμαστε μ᾽ αὐτούς, δηλαδὴ τοὺς πολλοὺς, ποὺ ζητωκραυγάζουν καὶ ἐπευφημοῦν. Ἂν μόνο κραδένουμε τὰ βαΐα καὶ τὰ σύουμε θριαμβευτικά. Δὲν ἔχουμε καταλάβει πὼς ὁ Χριστὸς δὲν ψάχνει νὰ βρεῖ κειροκροτητὲς καὶ φωνασκοῦντες τῆς στιγμῆς. Θορυβοῦντες ἐπιπολαίως καὶ παρασυρομένους ἀνοήτως.

Ψάχνει νὰ βρεῖ αὐτοὺς ποὺ μὲ θέληση, θὰ Τὸν ἀκολουθήσουν πιστὰ καὶ στὶς χαρές, μὰ καὶ στὸ πάθος Του. Αὐτοὺς ποὺ θὰ συνταυτιστοῦν μὲ τὸ θάνατό Του καὶ θὰ

γευτοῦν τὶς χαρὲς τῆς Ἀνάστασεώς Του.

Ἐκείνους, ποὺ θὰ ὁμολογήσουν μαζὶ μὲ τὸν ἀπόστολο Πέτρο, «Κύριε πρὸς ποῖον ἄλλον διδάσκαλο νὰ ἀπέλθουμε . Ἐσὺ ἔχεις λόγια ποὺ μεταδίδουν ζωὴ τὴν αἰώνιο!»

Ἀρχιμ. Ν.Π.